

Hijgend, vliegend of slapend hert.

Dit opschrift lijkt wel een variatie op het liedje van Herman van Veen, "Opzij, Opzij, Opzij" Hoeveel haast hebben we nu de wereld zo'n beetje stilvalt? We hebben tijd genoeg en toch hoor ik mensen klagen over een raar soort druk zijn met zoals ze zeggen 'niets'. We wachten met smart op het opengaan van bijna alles: de voordeuren, de restaurants, de vakantieparken, de kerken waar je uit volle borst mag zingen, de niet essentiële winkels. Inmiddels vallen onze horloges stil, batterijtjes leeg, de haren groeien kanten op die we niet gedacht hadden. Als we niet uitkijken worden we stram van toch minder beweging. De kinderen willen naar school! Wie had dat ooit gedacht dat kinderen de vakantie helemaal niet zo leuk vinden, maar gewoon echt liever naar school gaan.

Bijna een jaar leven we in een vreemde wereld waar het nieuwe wel vanaf is.

In de gesprekken met u, verkennen we hoe het gaat. Goed en ook weer niet goed. Slecht en ook weer niet slecht. Je mist elkaar en de winter voelt als lang. Langer dan ooit.

We leren elkaar en onszelf kennen op een ongekende manier. Hoe houden we ons in beperkingen? Zijn we boos, bang, verdrietig, trekken we er ons niets van aan en negeren we alle waarschuwingen onder het mom van 'ja het moet nu even want het kan niet anders' is er somberheid of berusting?

Ik merk ook in de gesprekken dat we het zat zijn en dat iedereen wel even weg zou willen uit deze situatie naar een mooi lekker warm land waar geen virus is. Gewoon even wegvliegen.

Weg uit deze situatie even ontsnappen.

Psalm 139 geeft iets weer van al deze gevoelens.

1. 'Heer die mij ziet zoals ik ben
Dieper dan ik mijzelf ooit ken
Kent Gij mij, Gij weet waar ik ga,
Gij volgt mij waar ik zit of sta,
Wat mij ten diepste houdt bewogen
't ligt alles open voor uw ogen.

De Psalm geeft het duidelijk aan, God is bij je, kent je beter dan je jezelf kent. Je kunt wel weglopen of wegvliegen God blijft je nabij.

5. Al nam ik voor mijn vlucht te baat,
De vleugelen van de dageraad,
Al woonde ik aan de verre zee,
Uw hand gaat altijd met mij mee,
Waar ik de vleugels uit zou spreiden,
Gij houdt mij vast, Gij blijft mij leiden.

Hoe kom ik op die Psalm?

Op mijn nog vrij nieuwe lichtgewicht fiets die me dagelijks dat gevoel van vrijheid- even weg- geeft, snel ik regelmatig langs het bord van het vliegende hert.

Zo ziet het er in de winter uit.

Ik peins dan even over dat hert. Vliegend hert. Wat zou een vliegend hert in de winter doen? Natuurlijk kan ik dat opzoeken op het wereldwijde web, die weten bijna alles. Eerlijk gezegd wil ik het niet weten, ik kan nu fantaseren. Het blijft een mysterie wat ik koester. Er zijn zoveel mogelijkheden. Het hert is elders, in een lekker warm land onder palmbomen, vliegt het rond, glanzend in de zon. Of het hert doet een soort winterslaap. Ergens is een zaaltje met bedden voor alle vliegende herten. Onder mooie dekbedjes liggen ze daar te sluimeren, wachtend op een zonnige lentedag, dat ze hun vleugels – of in de taal van Psalm 139 - hun vleugelen van de dageraad weer opstarten en ze spreiden...
Heerlijk!

Ds. Agnes Hana